

[Ebba Strange.]

til ophævelse af fribefordringsreglerne. Jeg har naturligvis sympati for, at folke- og invalidepensionister stadig har ret til fribefordring, men ligesom andre ordførere vil jeg gerne pege på, at der jo også er andre grupper af befolkningen, der dels er meget lavt lønnede, dels har meget svært ved at blive transporteret fra det ene sted til det andet, og for hvem det både kan være en økonomisk og en praktisk belastning. Vi ved, at f. eks. familier med småbørn i udstrakt grad har brug for lægehjælp, og vi ved, at der findes andre persongrupper, der også har meget brug for lægehjælp, og som er lavtlønnede og hårdtarbejdende.

Jeg har i en helt anden forbindelse stillet det spørgsmål til indenrigsministeren, om han vil blande sig i de regler, efter hvilke paraktiserende læger kan nedsætte sig, og jeg har lyst til at drage det frem i denne forbindelse, fordi det spørgsmål, jeg har stillet, er stillet på baggrund af nogle eksempler fra Jylland, hvor lægepraksis bliver nedlagt til fordel for en koncentration af læger i lægehuse. Denne tendens giver netop befolkningen i landdistrikterne meget store transportproblemer, ikke blot med hensyn til besøg hos speciallægen, men også med hensyn til besøg hos deres egen praktiserende læge, og det er disse transportproblemer, jeg er bange for det bliver meget svært at løse, hvis vi nu ændrer loven.

Jeg ser også, at økonomisk trængende personer stadig kan få hjælp i henhold til forsorgsloven, men mener ikke, at det i disse tilfælde — og jeg tror, det er mange — skal være et spørgsmål om forsorg, men det skal være en ret, befolkningen har.

Der er i dag fra denne talerstol blevet talt meget om misbrug af denne del af sygesikringsloven, men jeg er som sagt på forhånd meget skeptisk over for denne lovændring og har ikke tænkt mig at bøje mig for den, før jeg har fået nogle meget talende beviser for, at der faktisk har fundet et udstrakt misbrug sted.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti mener, at det er rimeligt, at befordringsgodtgørelse indskrænkes til at gælde folke- og invalidepensionister, når det gælder befordring til praktiserende læge og til specialist, altså bortset fra

de tilfælde, hvor der er stærk trang, og hvor afstanden til specialist er meget stor. Man synes også, det er rimeligt, at kommunens godtgørelse af befordringsudgifter fra staten forbliver 50 pct. Men der er én ting, som man vel nok ikke har tænkt så meget på: besparelserne bliver næppe så store, som man kunne tænke sig. Det er uden tvivl sådan, at mange patienter vil rekvirere lægen til hjemmet i stedet for selv at tage til lægens konsultation. Det vil altså betyde en øget kørsel for lægerne, og ikke mindst vil det betyde en øget tid for lægerne, og lægernes tid er dyr, og det vil altså kunne betyde, at ventetiden på lægebesøg vil stige, og det kan gå ud over folk, der er akut syge.

Hanne Reintoft (DKP):

Dette lovforslag indeholder efter vor mening overordentlig mange problemer. Som jeg allerede sagde ved finanslovforslagets første behandling, vil jeg ikke benægte, at gældende lov har sat et vældigt administrationsapparat i gang, og jeg vil heller ikke benægte, at der har været et misbrug. Det er således nok rigtigt, at der er penge at spare, i hvert tilfælde ud fra en vis kortsynet betragtning. Det er i almindelighed vor opfattelse af den slags ting, at det er bedre at give rigelig og forsvarlig hjælp til dem, der virkelig trænger, end at øse småsummer ud over en befolkningsgruppe, hvor nogle nok har et virkeligt behov, mens det er af underordnet betydning for andre.

Det er under alle omstændigheder rigtigt og forsvarligt at holde pensionisternes transportudgifter adskilt fra andre gruppers problemer, således at systemet med godtgørelse for transportudgifter til pensionisterne stadig fungerer uden vanskeligheder, fremfor at indføre mere diskutabile skønsbestemte regler. For resten af de gruppe 1-sikrede er der for mig at se følgende betænkeligheder: jeg forstår på ministerens fremsættelse, at man overvejer en 25 km grænse ved kørsel til speciallæge, men jeg er bange for denne kilometergrænse. Der er andre ting, der gør sig gældende, når folk skal til læge. F. eks. i den lille landsby, jeg selv bor i, er der simpelt hen ingen offentlige transportmidler, så man er henvist til taxakørsel, bare man skal de 3½ km til læge, og det kan jo være vanskeligt med et sygt barn, eller hvis man selv er sløj. Visse steder i